

Arrest

nr. 225 992 van 11 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Nigeria en behoort u tot de Ukuwani/(g)bo bevolkingsgroep. Als baby onderging u een besnijdenis. Uw ouders zijn afkomstig uit twee naburige dorpen in Imo State. Omdat uw moeder door de familie van uw vader niet als bruid werd geaccepteerd verhuisden uw ouders naar Port Harcourt in Rivers State waar u geboren bent en enkele jaren school liep. Toen u twaalf jaar oud was nam uw moeder uw zieke vader volgens traditie naar zijn familie. Bij aankomst smeekte uw moeder haar oudste schoonbroer tevergeefs uw vader naar het ziekenhuis te brengen. Uw vader overleed kort daarop.

Tijdens een aanval met een machete door uw oom op uw moeder raakte u verwond aan uw arm. Uw oom bracht u naar het ziekenhuis waar u gedurende enkele dagen aan uw wonde werd verzorgd. Uw moeder werd door haar schoonbroers ervan beschuldigd uw vader te hebben gedood en eisten haar vertrek. Na uw ontslag uit het ziekenhuis nam uw moeder u en uw siblings mee naar haar geboortedorp. Binnen de maand overleed uw moeder door de stress die ze had opgelopen. U bleef achter met uw siblings en probeerde te overleven van de verkoop van vruchten die u uit het bos haalde. Nadat u wat geld had gespaard keerde u met uw siblings terug naar Port Harcourt waar u zich wendde tot de St. Paul kerk. U ontmoette er een vrouw die u het voorstel deed om als hulp voor haar dochter M. in Okene in Kogi State te werken. Zelf nam ze uw twee siblings mee. Na acht jaar in het huis van M. te hebben gewoond en gewerkt werd u door de echtgenoot van M. aangerand. M. beschuldigde u ervan haar echtgenoot te hebben verleid en zette u op straat. U begaf u naar de Sint Joseph kerk in Okene, waar u in een gemeenschap kon leven. Eén jaar na uw aankomst in de kerk leerde u er uw huidige partner, J. U. N. (C.G. 1716196 - O.V. 8.492.059) kennen. U huwde hem op 12/04/2014 nadat een vriend van uw partner hem het voorstel had gedaan in Libië te komen werken. In 2014 vertrok u samen met uw partner via Agadez naar Libië. Gedurende één jaar woonde u in Tripoli waar uw partner werkte in een carwash. In de woning waar jullie een kamer betrokken werd u regelmatig mishandeld door Libische jongens die "Asma boys" werden genoemd. Bij een poging u seksueel te misbruiken verloor u het bewustzijn en liepen ze weg. In juni of juli 2015 verliet u Libië en reisde illegaal naar Italië, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U kreeg er een verblijfsvergunning op humanitaire basis. In Italië beviel u van uw zoon D. V. I. N. (O.V.8.492.059). Omdat de levensomstandigheden in Italië moeilijk waren en u problemen had met huisvesting besloten jullie Italië te verlaten en naar België te komen, waar u op 29 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U wil niet naar Nigeria terugkeren omdat u er niemand heeft. Ook wil u niet dat uw in België geboren dochter, P. C. N. (O.V. 8.492.059) zou worden besneden. U vreest immers dat uw dochter door om het even wie van de Igbo gemeenschap kan worden meegenomen en besneden. Tot slot bent u bang in een oorlog terecht te komen omdat u op het nieuws in België had gezien dat in Nigeria oorlog woedt en dat er bommen op mensen van christelijke Igbo afkomst worden gegooid. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een verblijfskaart uit Italië (dd.20/07/2016, geldig tot 11/07/2017); een verblijfskaart uit Italië voor uw zoon D. V. I. N. (dd.20/07/2016, geldig tot 11/07/2017); een kartonnen identiteitskaart van de regio Calabria op naam van uw zoon D. V. I. N. (dd.16/01/2017); een kartonnen identiteitskaart van de gemeente San Danielle PO op uw naam (dd.03/02/2016); een geboortecertificaat van de gemeente Cremona (Italië) op naam van uw zoon D. V. I. N. (dd.28/11/2016); een attest van geboorte van de stad Dinant op naam van uw dochter P.-C. N. (dd.23/10/2017); een attest van vaststelling van een besnijdenis van het type 1 op uw naam (dd.23/03/2018); een attest op naam van uw dochter P. C. N. waarin staat gemeld dat er geen besnijdenis is vastgesteld (dd.23/03/2018); een kopie van een religieus huwelijk (dd.12/04/?onleesbaar); 3 medische verzekeringskaarten uit Italië op uw naam (geldig tot 27/11/2021), op naam van uw partner (geldig tot 27/11/2021) en op naam van uw zoon (geldig tot 29/01/2017); 3 lidkaarten van GAMS (op uw naam, op naam van uw partner en uw dochter opgesteld dd.25/04/2018) en een verbintenis op eer van de organisatie GAMS, ondertekend door u en uw partner (dd.25/04/2018). Op 10 augustus 2018 stuurde uw raadvrouw uw bijkomende opmerkingen over het persoonlijk onderhoud van 12 juni 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft uw problemen in Libië waar u werd mishandeld en bijna verkracht door Libische jongeren (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder "notities" CGVS, p.32) en de door u aangehaalde moeilijkheden met huisvesting en het ontbreken van werk in Italië (notities CGVS, p.33), dient te worden opgemerkt dat deze niet problemen en moeilijkheden als dusdanig niet het

voorwerp vormen van de beoordeling in het kader van voorliggend verzoek om internationale bescherming, vermits dit verzoek dient beoordeeld te worden tegenover uw land van herkomst, Nigeria.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele merkwaardigheden tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte bleek te zijn over de werkelijke herkomst van uw beide ouders en er vertelde dat uw moeder steeds in Port Harcourt (Rivers State) woonde (zie verklaringen DVZ, vraag 13A), wist u op het Commissariaat-generaal plotsklaps te melden dat uw beide ouders van Imo State afkomstig waren, meerbepaald uit de naburige dorpen Izumoha en Umuozu (notities CGVS, p.12,13). Verder blijken ook uw verklaringen over de verblijfplaatsen van uw broer en zus niet helemaal consistent. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat uw broer en zus in Port Harcourt achterbleven om voor vrienden van de moeder van M. te zorgen (zie verklaringen DVZ, vraag 17), verklaarde u op het Commissariaat-generaal helemaal niet te weten waar uw siblings konden zijn, daar u – hoewel u op twintigjarige leeftijd nog wel telefonische contacten met hen had- u ze nooit had gevraagd in welke plaats ze verbleven (notities CGVS, p.22,23). Ook het feit dat u beweert dat uw siblings enkel "native names" hebben, uw broer T. en uw zus C. (notities CGVS, p.22), terwijl uw partner meldt dat uw broer C. heet en ook gekend is als Viktor en de naam van uw zus S. is-zonder haar "native name" te kennen, is ontstellend (notities CGVS partner p.9). Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee enigszins op de helling te staan. Ook bij uw hele verhaal over de problemen met de familie van uw vader, rijzen enkele vraagtekens. Daar u voorhield dat uw moeder door haar schoonfamilie als outsider niet werd aanvaard en uw vader door zijn familie was verstoten, waardoor uw ouders genooddaakt waren vanuit Imo State naar Rivers State te verhuizen, is het uitermate bedenkelijk dat uw moeder na die hele voorgeschiedenis ineens zou hebben besloten om uw zieke vader naar zijn dorp bij zijn familie te brengen om aan een traditie te voldoen. Hoewel er niet wordt ontkend dat u als twaalfjarige niet over alles op de hoogte kon zijn, verklaarde u wel duidelijk dat sinds het huwelijk van uw ouders de familie van uw vader in het dorp nooit werd bezocht (notities CGVS, pp.13-15,17). Uw uitleg dat de familie van uw vader het uw moeder zou kwalijk nemen dat ze hem niet naar hen toe bracht volgens de traditie mist dan ook –gelet de onbestaande contacten tussen de families- elke logica (notities CGVS, p.15). Dat uw relaas enige coherentie mist blijkt verder uit het feit dat u helemaal niet duidelijk bent wanneer u vragen worden gesteld hoelang u in het dorp van uw vader bleef. Waar u aanvankelijk te kennen gaf dat jullie vijf maanden in het dorp van uw vader bleven gaf u even verder te kennen dat uw vader na zijn aankomst in het dorp nog één maand leefde en uw moeder hierna er vertrok (notities CGVS, p.16,17). Even verder geeft u op de vraag hoeveel na jullie komst naar het dorp uw vader overlijdt aan: "3 dagen later, neen vier dagen later" (notities CGVS, p.18). Ook al zou u op het moment van de feiten een prille tiener zijn geweest kan men ergens verwachten dat u enige notie zou hebben of uw vader nog één maand of slechts enkele dagen in zijn dorp leefde. Zo ook is het opvallend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken laat uitschijnen dat uw moeder door haar schoonfamilie uit het dorp werd verjaagd (zie CGVS vragenlijst, vraag 5), terwijl u op het Commissariaat-generaal uitlegt dat uw moeder, daar ze niet welkom was in uw vaders dorp- gewoon naar haar eigen dorp in de buurt trok (notities CGVS, p.17). Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat deze enigszins coherente verklaringen kan afleggen over de feiten die een grote impact op diens leven hadden.

Wat er ook van zij, opvallend is dat u bij de vraag naar uw concrete vrees voor een eventuele terugkeer naar Nigeria, bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 februari 2018 antwoordt: "Ik weet het niet" (zie vragenlijst CGVS, vraag 4). Met de familie van uw vader en de familie van M. waar u werd aangerand, had u immers geen enkel contact meer (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). U maakte ook geen enkel gewag van problemen tijdens uw leven in een kerkgemeenschap in Okene voor en / of na uw huwelijk. U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat u een goed leven leidde sinds u huwde (notities CGVS, p.26) en u Nigeria enkel had verlaten omdat u uw partner naar Libië volgde die er werkvooruitzichten had aangeboden gekregen (notities CGVS, p.24,33). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal haalde u dan wel plots aan dat u vreesde dat uw op 16 oktober 2017 in België geboren dochter P. C. N., besneden kan worden in Nigeria (notities CGVS, p.34). U verklaart zelf op twaalfjarige leeftijd te hebben achterhaald dat u als baby was besneden. U legt ter staving van uw besnijdenis een medisch attest neer waarin een algemene geneesheer vaststelt dat u een besnijdenis van het type 1 heeft ondergaan. Daar u pijn ervaart tijdens seksuele betrekkingen wil u niet dat uw dochter hetzelfde dient mee te maken (notities CGVS, p.28,29,30). Voor u zelf heeft u in geen vrees, daar u reeds besneden bent (notities CGVS, p.29).

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor een mogelijke besnijdenis ten aanzien van uw minderjarige dochter, P.-C. N. bij een terugkeer naar Nigeria –u legt voor uw dochter een medisch attest

neer van een algemene geneesheer waarin staat gemeld dat ze geen besnijdenis heeft ondergaan- , kan er het volgende worden opgemerkt:

Behalve dat het opvallend is dat u deze vrees niet eerder aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 februari 2018 –ruim vier maanden na de geboorte van uw dochter- dient te worden vastgesteld dat u helemaal niet blijkt te weten wie concreet er uw dochter zou kunnen besnijden (notities CGVS, p.31). Doorgevraagd door wie u denkt dat uw dochter zou kunnen besneden worden geeft u immers enkel vaag aan: “Er is een groep in Afrika, in Nigeria, er is een groep vrouwen, Ibo’s en anderen, als ze je zien willen ze dingen weten over je en als je dan uitleg zou geven dan kunnen ze dat doen, ze kunnen je dwingen.” (notities CGVS, p.30). Daar u geen inzicht gaf wie u concreet vreest met betrekking tot het besnijden van uw dochter werd u opnieuw gevraagd aan wie u zo concreet dacht die uw dochter kan besnijden. U stelt echter kortaf: “een groep” (notities CGVS, p.30). Gevraagd om meer uitleg wie u met deze groep bedoelt verklaart u: “Zoals ik zei een groep, mannen, vrouwen, misschien, ja ze komen en ja ik wil niet dat dochter dat overkomt” (notities CGVS, p.31). Gevraagd of u aan iemand in het bijzonder denkt die een gevaar kan vormen voor uw dochter verklaart u duidelijk: “neen dat niet” (notities CGVS, p.31). Uw vrees dat om het even wie uw dochter zou kunnen besnijden in Nigeria is dan ook louter hypothetisch. Uit uw verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u weet dat in Nigeria niet alle meisjes besneden worden, maar dat u verder geen idee heeft wie wel en wie niet besneden wordt (notities CGVS, p.29).

Daar u benadrukt, net zoals uw partner J. U. N., tegen besnijdenissen van meisjes te zijn –u legt ter staving hiervan drie lidkaarten van de organisatie GAMS neer op uw naam, op naam van uw partner en uw dochter en een verklaring op eer bij GAMS ondertekend door u en uw partner- en u in uw land een zelfstandig leven uitbouwde buiten uw eigen familie en uw schoonfamilie om (notities CGVS, p.26), werd u gevraagd waarom het dan voor u niet mogelijk is om uw dochter voor een besnijdenis te behoeden. Uw ontwijkend antwoord klinkt hierop als volgt: “Als vele mensen samen komen, wat kan je doen, zelfs als je naar (de) politie gaat doen die niets” (notities CGVS, p.30). Gevraagd wie kan weten of uw dochter al dan niet besneden is zegt u enkel: “Misschien word je vrienden met iemand, dan kunnen ze dat weten en dan kunnen ze dat te weten komen” (notities CGVS, p.30). Daar u enkel veronderstellingen uit, formuleert u geenszins een afdoende antwoord op de concrete vraag waarom u als ouder uw dochter niet voor een besnijdenis kan behoeden.

Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat de prevalentie van besnijdenis verschillend is per regio in Nigeria. In de regio's van het Zuid-Oosten en van het Zuid-Westen van Nigeria, zou besnijdenis meer wijd verspreid zijn. Daarentegen in het Zuid-Zuiden en in het Noord-Westen, is de prevalentie veel lager, terwijl in het Noord-centrale gedeelte en in het Noord-Oosten de prevalentie het laagst blijkt te zijn. Ook de staten onderling per regio vertonen nog een uiteenlopende prevalentie. Overigens blijkt - volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt – dat het wel degelijk mogelijk is voor een persoon die wil ontsnappen aan VGV (vrouwelijke genitale verminking) om zich elders in Nigeria te vestigen. Uw louter hypothetische verklaringen dat uw dochter kan besneden worden zonder verdere concrete argumentatie vormen geen concreet objectief bewijs dat u en uw dochter zich niet op een veilige manier in Nigeria zouden kunnen vestigen.

Er kan hierbij worden opgemerkt dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. De hoogste prevalentiegraad (in de categorie 15-49 jaar) valt te noteren bij de Yoruba-stam (54,5 %) die vooral in het zuidwesten van Nigeria wonen en bij de **Igboetnie** (45,2 %) die vooral in het zuidoosten van het land wonen. Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), de besnijdenis worden uitgevoerd voor de leeftijd van vijf jaar. Slechts 7,1% is nog besneden na de leeftijd van 15 jaar. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV (vrouwelijke genitale verminking), dit op het vlak van sensibilisering doch eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse Staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende “violence Against Persons (Prohibition) Act” verbiedt onder andere VGV. Twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Edo State zou de wetgeving tegen VGV zelfs reeds bestaan sinds 1999.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd ben om -wat betreft genitale verminking van uw dochter- een vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naar aanleiding van uw opmerking bij de Dienst Vreemdelingenzaken door stress niet te hebben verwezen naar uw vrees voor de algemene onveilige situatie in Nigeria –u had het met name over een oorlog en over “Funani” – waarbij u door uw raadvrouw meteen werd opgemerkt dat u dit naar “Fulani” diende te verbeteren (notities CGVS, p.3). U merkte verder op dat u “hen” en de “aismen” vreest. Gevraagd wie u met “aismen” bedoelde herhaalde u deze term twee keer en stelde niet te weten hoe u dit juist moest schrijven. Uw raadvrouw suggereerde daarop dat u misschien “herdsmen” (herders/veehouders) bedoelt. Opnieuw werd u gevraagd wie u met hen die u als “aismen”/herdsmen bestempelt bedoelde. U legde hierop het volgende uit: “dat zijn moslims ze zijn in oorlog, de Biyafra bv hebben een taal, dat zijn Ibo’s, ze willen van Nigeria afscheiden.” (notities CGVS, p.4). Gepolst wat u dan persoonlijk vreesde bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst –gelet deze stelling- antwoordde u: “Ik heb grote vrees want er zijn veel problemen en oorlog, er is oorlog tussen Biyafra’s en “aismen”, ik wil niet dat mijn kinderen daar opgroeien, er is oorlog mensen worden gedood”. Volgens u heerst er overal in Nigeria oorlog en worden mensen overal gedood (notities CGVS, p.4). U gaf aan dit allemaal op het nieuws in België te hebben vernomen en herhaalde enkel in algemene bewoording: “... Ik ben Ibo ik spreek die taal. De oorlog is overal in Nigeria, overal waar christenen zijn, wij Ibo zijn christenen, ze werpen bommen op ons overal waar we zijn, wij christenen, de Ibo” (notities CGVS, p.34).

Daar u verwijst naar de algemene veiligheidssituatie en stelt het geweld van de nomadische veehouders te vrezen (notities CGVS, p.3,4,34), dient verder nog te worden verwezen naar informatie waarover het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire liée aux conflits agropastoraux, dd. mei 2017, zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) waaruit blijkt dat er in bepaalde regio's in Nigeria, meer bepaald in de zeer uitgestrekte geografische zone Middle Belt zich sinds een twintigtal jaar inderdaad conflicten voordoen tussen nomadische veehouders (voornamelijk Fulani herders) en sedentaire landbouwers, waarbij het aantal van deze conflicten de laatste jaren echter is gestegen. Ook de mate van geweld, onder andere gebaseerd op religieuze en etnische verschillen, en het aantal slachtpartijen zijn nieuwe factoren in deze conflicten. De ernst, omvang en impact van deze conflicten zijn echter regionaal verschillend en treffen niet alle inwoners van de Middle Belt in gelijke mate. Zo vallen de (dodelijke) slachtoffers van het geweld door de veehouders voornamelijk langs de zijde van de aangevallen sedentaire landbouwers. Daarnaast blijkt uit de informatie dat niet alle staten en Local Government Areas (LGA's) van de regio Middle Belt in gelijke mate getroffen worden door dit geweld. Het CGVS is zich dan ook bewust van de precaire situatie die deze conflicten kunnen teweeg brengen, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Okene in Kogi State is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Een verwijzing naar de algemene situatie ten gevolge van agropastorale conflicten volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw gehoor bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging te concretiseren en/of te individualiseren. U verwees immers slechts naar deze algemene situatie en haalde verder geen concrete elementen aan die op u persoonlijk van toepassing zijn.

Tot slot kan er opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie ‘COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram’ dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw laatste woonplaats in Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Kogi te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Kogi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Kogi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ook in het kader van de door uw partner, J. U. N. (O.V.8.492.075) ingediende verzoek om internationale bescherming heb ik een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De door u neergelegde verblijfsdocumenten uit Italië (zie kopieën met de nummers 1 tot en met 5 en document 8 in de groene map), ondersteunen uw verklaringen over uw verblijf in Italië wat in onderhavige beslissing niet in vraag wordt gesteld. Evenmin worden de gegevens in het geboortecertificaat van uw dochter in twijfel getrokken. De door u opgestuurde opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Het betreft immers een correctie in de schrijfwijze van enkele namen en bijkomende preciseringen van reeds gedane verklaringen. Aan de door u neergelegde kopie van uw huwelijksakte kan geen enkele authenticiteitswaarde worden toegekend. Behalve dat het om een kopie gaat van een document opgesteld door een plaatselijke kerk, rijzen er ernstige vragen bij het lezen van de inhoud van dit stuk. Waar u stelde u uw vader op twaalfjarige leeftijd had verloren en u uw schoonvader nooit heeft gekend (notities CGVS, p.25), is het uitermate merkwaardig dat net deze twee personen als aanwezige getuigen staan vermeld op een document. Gevraagd hoe uitgerekend deze twee mannen als getuige aanwezig konden zijn geweest op uw huwelijk stelde u enkel dat u en uw partner hadden gevraagd de namen van jullie vaders op het document te vermelden. Uw uitleg is echter niet verhelderend daar de namen van jullie vaders reeds op het document stonden geschreven als zijnde de ouders. Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordde u enkel: Ja kijk, we wilden dat zo, ja ik weet niet waarom (notities CGVS, p.27).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van

- "- de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;*
- artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)*
- beoordelingsfout."*

Inzake verzoeksters verklaringen omtrent haar familie poogt verzoekster de motivering van verweerder te nuanceren en te weerleggen.

Verzoekster verwijst naar een wetenschappelijk onderzoek inzake het gebruik van Engels als lingua franca binnen de asielpprocedure.

Algemeen dienen de taalmoeilijkheden bij het afleggen van verklaringen door personen die "broken English" spreken, te leiden tot voorzichtigheid bij het beoordelen van de verklaringen.

Wat betreft verzoeksters vrees voor de genitale mutilatie van haar dochter verwijst verzoekster naar informatie waaruit blijkt dat besnijdenis wijdverspreid is in Nigeria en betwist zij de informatie gehanteerd door verweerder.

Verzoekster verwijst verder naar haar Igbo-etnie, de besnijdenis die ze zelf onderging en de praktijken van de Umuada Igbo-groepering in Kogi State. Over deze laatste groepering werd door verweerder geen onderzoek gevoerd.

“Verzoekster vreest in geval van terugkeer naar Nigeria dat zij en haar gezin het slachtoffer zouden worden van het toenemende geweld dat het land teistert. Zij vreest in het bijzonder het toenemende geweld uitgaand van de Fulani herdsmanen.

Wat het gevaar uitgaand van deze terroristische groepering betreft, blijkt dit in het kader van verzoekers aanvraag slechts te zijn beoordeeld als deel van het onderzoek naar zijn nood aan bescherming op basis van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van de artikelen 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent stelt verwerende partij vast dat, ondanks de precarie situatie die deze conflicten teweeg kunnen brengen, het loutere feit christen te zijn in Okene in Kogi State op zich niet voldoende is om tot deze vormen van bescherming te leiden. Er werd geoordeeld dat verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor vervolging ten aanzien van deze groepering te concretiseren of individualiseren.

Wat betreft het subsidiaire beschermingsstatuut op grond van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet betreft, lijkt de bestreden beslissing slechts rekening te hebben gehouden met het geweld uitgaand van Boko Haram. Ze stelt immers vast dat de actieradius van Boko Haram regionaal beperkt is tot het uiterste noordoosten van Nigeria, dat het geweld daarom regionaal verschilt en dat derhalve rekening dient te worden gehouden met de veiligheidssituatie in verzoeksters regio, m.n. de staat Kogi. Het CGVS concludeert vervolgens, beroep doend op haar appreciatiemarge, dat in Kogi State voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

De lezing van de bestreden beslissing biedt evenwel geen duidelijkheid over de vraag of verwerende partij het geweld uitgaand van de Fulani herdsmanen betrokken heeft bij de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

Bij de bespreking van het geweld uitgaand van deze groepering stelt verwerende partij immers vast dat het aantal van de conflicten waarbij de Fulani betrokken is de voorbije jaren wellicht is gestegen, maar dat de conflicten regionaal verschillend zijn - zonder de situatie vervolgens concreet te beoordelen voor wat Kogi State betreft.

Nochtans is dit onontbeerlijk voor een grondige analyse van het risico voor verzoekster en haar familie op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet, gezien het steeds toenemende belang van de Fulani herdsmanen binnen Nigeria alsook gezien het feit dat het geweld uitgaand van deze groepering precies Kogi State hard treft.”

Verzoekster verwijst naar landeninformatie.

Beoordeling

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde problematiek van vertolking en het gebruik van het Engels tijdens verzoeksters procedure stelt de Raad voorafgaand vast dat verzoekster voor de behandeling van haar zaak op de Raad de bijstand vroeg van een tolk Engels. Daarenboven voert verzoekster geen kritiek ten aanzien van het feitenrelaas in de bestreden beslissing, zodat aangenomen kan worden dat er geen communicatiestoornissen waren tussen verzoekster en verweerder. Verzoekster kan zich bijgevolg niet verschuilen achter communicatieproblemen teneinde de beslissing te weerleggen.

2.2.2. Nopens de vrees voor de besnijdenis van verzoeksters dochter stelt de Raad vast:

- verzoekster heeft blijkens de ‘Vragenlijst’ (administratief dossier, stuk 14) op de vraag naar haar vrees bij terugkeer geantwoord: *“Ik weet het niet”*. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster, die bovendien zelf een besnijdenis onderging, dermate essentiële en frappante elementen als de vrees voor besnijdenis hierin niet zou hebben vermeld.

- verzoeksters vrees voor de besnijdenis van haar dochter is hypothetisch omdat zij niet concreet kon duiden door wie (of omwille van wie) ze dan wel zou worden besneden.

- de herhaling van haar verklaringen omtrent de “associatie” is niet dienstig ter weerlegging voor de vaststelling dat zij niet concreet kan duiden door wie haar dochter dan wel zou worden besneden.

- verzoekster benadrukt (net zoals haar partner) tegen besnijdenissen van meisjes te zijn en zij bouwde in haar land een zelfstandig leven uit buiten de eigen familie en schoonfamilie, zodat aangenomen moet worden dat zij haar dochter voor een besnijdenis kan behoeden.

- de prevalentie van besnijdenis verschilt per regio en per etnie en bij de Igbo bedraagt deze 45,2 %. Hieruit blijkt dat de meerderheid van de vrouwen niet besneden wordt, hetgeen, samen genomen met de vaststelling dat verzoekster en haar partner zich verzetten tegen besnijdenis, een duidelijke aanwijzing is dat verzoeksters dochter geen risico loopt op besnijdenis.
- de vaststelling dat wetgeving wordt geïmplementeerd tegen besnijdenis en verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen besnijdenis is een bijkomende aanduiding dat, hoewel het gebruik niet is uitgeroeid, het maatschappelijk bewustzijn groeit tegen het uitvoeren van besnijdenis.

De verwijzing naar de landeninformatie in het verzoekschrift en haar eigen besnijdenis vermag niet in hoofde van verzoekster de concrete beoordeling ingevolge verzoeksters individuele situatie te weerleggen.

2.2.3. Verzoekster betwist de motivering niet omtrent de documenten die zij bijbrengt. Deze motivering wordt door de Raad onverminderd bijgetreden.

2.2.4. De kritiek op de motivering inzake haar familie betreft kritiek op een overtollig motief. Uit deze motivering of uit de kritiek in het verzoekschrift kan immers geen enkele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

2.2.5. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6.1. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.6.2. Verzoekster verwijst naar artikel 48/4, § 2, c) omwille van de onveiligheid ingevolge het landconflict met de Fulani.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeksters levensloop op een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid wijst zodat aangenomen kan worden dat zij zich, zeker omwille van de lange afwezigheid uit haar land, elders kan vestigen in Nigeria dan in de Kogi State.

De verwijzing naar de landeninformatie in het verzoekschrift inzake het landconflict met de Fulani doet evenmin afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing. Uit de gevoegde landeninformatie blijkt dat er een crisis is omwille van de acties van de Fulani-herders. Deze informatie duidt echter niet op een gewapend conflict ingevolge hetwelk verzoekster, die voornamelijk als huishoudhulp heeft gewerkt in Nigeria, een reëel risico zou lopen op ernstige schade enkel en alleen omwille van aanwezigheid in de Kogi State. Het blijkt immers (i) dat er wel geweld is maar op basis van de voorhanden zijnde landeninformatie kan niet besloten worden dat dit geweld 'willekeurig' is aangezien het vooral een conflict betreft tussen, enerzijds, de Fulani als nomadische herders en, anderzijds, de sedentaire landbouwers; (ii) de mate van geweld dermate hoog is dat verzoekster door haar aanwezigheid een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zou ondervinden; (iii) dat uit de landeninformatie hoegenaamd niet afgeleid kan worden dat het loutere feit christen te zijn een gegeven is waaruit een reëel risico op ernstige schade voortvloeit.

Verzoekster voert geen concreet verweer ten aanzien van de motivering omtrent Boko Haram zodat dit onderdeel door de Raad wordt overgenomen.

2.2.6.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS